

A nyelvés királykisasszony

É volt, hol nem volt, volt a világon egy király, annak volt egy gyönyörű szép leánya, de az a leány olyan nyelvés volt, hogy senki nemcsak meghaladni, hanem megközelíteni se tudta a szájasságban. Akárkivel akármiről beszélt, mindig csak az övé lett az utolsó szó. Búsult ezen a nagy nyelvességen a király, kivált ha látta, hogy a többi király- és hercegkisasszonyok soha egy rossz szót, egy káromkodást ki nem eresztenek a szájukon, az ő leányától meg mást se lehet hallani soha. Ezenkívül az is bántotta, ha elgondolta, hogy hogy tegyen ezzel valami becsületes embert szerencsétlenné, hisz aki elveszi, csak keserűség lesz az élete. Utoljára gondolt egyet.

- No, leányom - mondta a leányának -, kihirdettetem az országban, hogy aki téged le tud nyelvvelni, annak adlak feleségül.

A leány még megörült neki, ahelyett, hogy megszontyorodott volna rajta.

- Jó lesz biz a, felséges atyám, legalább nem lesz olyan alamuszi tedd ide, tedd oda uram.

A király látta, hogy csakugyan nincs más mit tenni, hát kihirdettette, hogy aki rá tud arra menni - mikor az ő leányával beszél -, hogy nem a leányé, hanem az övé legyen az utolsó szó, annak adja feleségül fele királyságával együtt.

Mentek aztán szerencsét próbálni mindenféle emberek: hercegek, grófok, nagy süvegű tótok, de egyik se tudott kettőt se szólani a kisasszonyhoz.

Meghallotta azt három sváb fiú is, ők is elindultak, hogy megpróbálják, mire mennek. Ha nyernek, jó lesz; ha nem nyernek, se káruk, se hasznuk benne. A legkisebb fiú eszelős volt, a bátyjai el se akarták vinni.

- Ne is gyere te, Jankó, úgyse lesz az a kisasszony a tied.

- Csak azért is elmegyek, majd ott megvállik, hány zsákkal telik, kié lesz a királykisasszony!

Mentek, aztán mendegéltek, a két bátyja már nagyon elhagyta Jankót, mert az akármilyen látott úton-útfélen, mindent felszedett. Egyszer talált egy tojást; elkezd kiabálni a bátyjai után:

- Gyertek csak, hé! Mit találtam!

A két bátyja azt gondolta, hogy legalábbis egy véka aranyat-ezüstöt talált, visszaszaladtak nagy lóhalálába, hát látják a tojást. No iszen nekiestek Jankónak, úgy elverték, mint a kétfenekű dobot, azután otthagyták. Jankó is feltápáskodott, eltette a tojást, ment utánok. Kevés idő múlva megint talált egy rossz szeget, megint elkezdett kiabálni:

- Hát most mit találtam, gyertek csak!

Azok megint visszaszaladtak, hogy isten tudja, mit talált, mit nem Jankó!

Hát látják a rossz szeget, no ezért megint jól helybehagyták. Jankó eltette a szeget is. Harmadszor meg talált egy rakás ganéjt, akkor is kiabált, de rá se hederítettek. Jankó eltette azt is a siphájába.

Ment aztán a bátyjai után, de azok már úgy elhagyták, hogy mire a palotához ért, azok már visszafelé jöttek nagy szomorúan.

- Ne is menj te oda be, úgyse lesz az a tied - mondták Jankónak.

- Már mért ne lehetne az az enyim?

- Csak. Nincs hozzávaló eszed.

- Hm! Csaknak zsák kell, papnak ágy kell. Azért is megmutatom, hogy az enyim lesz!

- Nem éred meg hajasan, kopaszon is bajosan.

De Jankó csak bement. Mindjárt beszédbe eredt a kisasszonnyal:

- De piros a kisasszony!

- Tűz ég ám bennem!

- Itt egy tojás, süssük meg nála.

- Lyukas ám a serpenyő!

- Itt egy szeg, foltozzuk be vele.

- Igen biz a ganéjt!

- Az is van itt egy sipkával!

No, erre a kisasszony egy szót se tudott szólani, hozzá kellett neki menni a bolondhoz.

Másnap megesküdtek, nagy lakodalmat tartottak, máig is élnek, ha meg nem haltak.